

РЕШЕНИЕ

№ 3170

гр. София, 12.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 19.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **11373** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.215, вр. чл.225а ЗУТ.

Образувано е на основание постъпила жалба от Е. С. Ч., депозирана чрез процесуалния ѝ представител адвокат И. Ю. от САК срещу Заповед № РА-30-942/21.11.2022 г. на Главния архитект на Столична община, с която на основание чл.225а, ал.1, вр. чл.225, ал.2, т.2, предл. 2 и чл.223, ал.1, т.8 от ЗУТ на оспорващата е наредено да премахне незаконен строеж „дървен навес“, находящ се в ПИ с идентификатор 68134.703.421, УПИ XVI-421, кв.70А, м. „Г. М.“, по плана на [населено място], Район „С.“ – СО, с административен адрес: [улица].

В жалбата се твърди неправилност на така постановената заповед, поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост. Претендира, че строежът, определен от общинската администрация като „дървен навес“ по своя характер представлява лека постройка за отоплителни материали и инвентар по смисъла на чл.151, ал.1, т.3, предл. 2 от ЗУТ. Сочи също, че депозираното възражение изобщо не е обсъдено, като само е цитирано в заповедта. Според жалбоподателя в заповедта липсват мотиви както по отношение на това защо административният орган приема, че за процесната постройка се изисква разрешение за строеж, така и по отношение на въпроса защо не приема възражението. Според оспорващата постройката отговаря на изискванията на чл.46 от ЗУТ, съгласно който второстепенни постройки на допълващото застрояване, вкл. леките постройки за отоплителни материали и инвентар, могат да се изграждат в урегулирани поземлени имоти за ниско жилищно или за вилно застрояване. Жалбоподателят сочи, че

височината на билото, видно от констативният акт и от самата заповед, е 3,20 м., при възможност най-високата част на покрива при калканната стена да има височина до 3,60 м. Твърди, че дори да се изискваше разрешение за строеж за този вид постройка, съгласие от останалите съсобственици не би било необходимо предвид разпоредбата на чл.183, ал.4 от ЗУТ. По тези съображения, поддържани и в съдебно заседание от процесуалния представител адв. И. Ю., се иска отмяна на оспорения акт. Претендира разноси по представен списък.

Ответникът Главния архитект на Столична община, в представено становище по жалбата и чрез процесуалния си представител в съдебно заседание юриконсулт Д. П., оспорва същата като неоснователна с искане да бъде отхвърлена. Претендира присъждането на разноси.

По делото са събрани писмени и гласни доказателства. Приложено е заверено копие на административната преписка. Назначена е и приета СТЕ.

Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Видно от представените в административната преписка доказателства административното производство е образувано на основание постъпила жалба от 01.08.2022 г. от К. К., чрез пълномощника му адв. Г. Н., с която се иска проверка на законността на строежи, изградени в имот: ПИ с идентификатор по КК 68134.703.421, УПИ XVI-421, кв.70А, м. „Г. М.“, по плана на [населено място].

Извършена е проверка на 10.10.2022 г. от служители по чл.223, ал.2 от ЗУТ към район „С.“ – СО, относно строеж допълващо застрояване „дървен навес“, изграден в ПИ с идентификатор 68134.703.421, УПИ XVI-421, кв.70А, м. „Г. М.“, по плана на [населено място], Район „С.“ – СО, с административен адрес: [улица]. Установените обстоятелства относно законността на строежа са отразени в Констативен акт № 1-РСЛ22-ГР94-2878/10.10.2022г. ведно с окомерна скица – Приложение №1 към него. Според констатациите строежът е изпълнен от Е. Ч., собственик на S идеални части от имота съгласно Нотариален акт №87, том L., дело 12960 от 21.06.1996 г. При извършената проверка по документи в техническия архив на Район „С.“ – СО за горещитирания навес не са отрити разрешение за строеж, конструктивно становище, съгласие от съсобствениците и собствениците на съседните имоти. Такива не са представени и от собственика и възложител на строежа. В хода на производството обектът е категоризиран като VI-та категория, съгласно чл.137, ал.1, т.6 от ЗУТ и Наредба №1 от 30.07.2003г. на МРРБ за номенклатурата на видовете строежи. Констатираният навес е долепен до масивен гараж и плътна масивна ограда с височина 2,20 м. Същият е с размери в план приблизително: 6,70м./7,20м. и височина на билото: 3,20м. Носещата конструкция е дървена — седем броя дървени колони, захванати с метални планки към фундаменти под настилката на навеса и колона, стъпила върху плътната масивна ограда към дъното на имота. Покривната конструкция е от дървени греди и столици. Покривното покритие е изпълнено от OSB плоскости с битумни керемиди, като дъждовните води от навеса се отвеждат посредством улуци и водосточни тръби и се изливат свободно върху терена. По данни на собственика на имота и Г. Е. строежът е извършен през 2021 г.

Констатирано е нарушение на чл.148, ал.1 от ЗУТ – изградената постройка „дървен навес“ е без разрешение за строеж. Констативният протокол е връчен лично на лицето, сочено за извършител на незаконния строеж – Е. Ч. на 11.10.2022 г., видно от

положените подпис и дата.

В законоустановения срок в район „С.“ - Столична община е подадено Възражение с вх.№ РСЛ22-ГР94-2878-4/17.10.2022г. от Е. С. Ч. /представявана от адв.№ И. Ю. - САК/, с изнесени данни че е налице лека постройка за отоплителни материали и инвентар по смисъла на чл.151, ал.1, т.3, предл. 2 от ЗУТ, за което не се изисква издаване на разрешение за строеж.

При тези обстоятелства Гл. архитект на СО е приел, че безспорно е налице незаконен строеж по смисъла на чл.225а, ал.1, във връзка с чл.225, ал.2 от ЗУТ. Предвид това е издадена оспорената в настоящото производство заповед № РА-30-942/21.11.2022 г. на Главния архитект на Столична община с посоченото по-горе съдържание. Със заповедта е наредено на Е. С. Ч., ЕГН [ЕГН] да премахне незаконен строеж „дървен навес“, като е определен 30-дневен срок от влизане в сила на заповедта за доброволно изпълнение на разпореденото премахване. Копие от заповедта е получена лично от оспорващата на 06.12.2022 г.

За установяване на относимите по делото обстоятелства е назначена и приета СТЕ. Вещото лице дава заключение, че постройката, по отношение на която е издадена процесната заповед е разположена на 5м от жилищната сграда в имота и на 0,5м и 1,70м от оградата с УПИ XV. Изграденият обект е навес, изпълнен от дървена конструкция – 8 бр. колони, греди, столици, OBS и битумни керемиди. Дървените колони са захванати с метални планки, анкерирани към основа (фундаменти), скрита под настилка. Една от колоните е закрепена към плътната масивна ограда към дъното на имота. Отводняването е външно по терена, посредством улуци и водосточни тръби. При измерване е установило, че най-високата част на навеса е с височина около 3,30 м. Височината на навеса при стената на гаража е около 2,30м. Размерите на навеса в план са: 6,95м/5,65м+1,10м/3,20м, като в зоната между гаража и оградата в дъното на имота остава непокрита от навеса част с размери 2,10 м/3,20 м. Вещото лице е установило, че навесът няма конкретно предназначение и може да служи за складиране на отоплителни материали и инвентар и др. Според заключението така изпълненият навес би могъл да се причисли към лека постройка за отоплителни материали и инвентар.

В хода на процеса е разпитан свидетелят Д. М. Х., според показанията на когото навесът се използва за складиране на градински инструменти и нарязани дърва за огрев.

От приложения по делото снимков материал /л. 26/ се установява, че процесната сграда се използва и за паркирането на автомобили.

За установяване компетентността на издателя на оспорения акт е представена Заповед №СОА21-РД09-455/22.03.2021 г. на Кмета на Столична община, от т.1.46 на която се установява, че на Главния архитект на СО са делегирани правомощия на основание чл.225а, ал.1 ЗУТ да издава заповеди за премахване на незаконни строежи.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима като подадена от лице, което има правен интерес от оспорването и в срок. За съдържанието на оспорената заповед оспорващият е уведомен на 06.12.2022 г., при което подадената от него жалба на 12.12.2022 г. се явява депозирана в законоустановения 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно разпоредбата на чл.168 АПК, съдът преценява законосъобразността на АА, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени

ли са разпоредбите при издаването и съобразен ли е с целта, която преследва закона. При преценката си съдът изхожда от правните и фактическите основания, посочени в АА.

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган - Главния архитект на СО, в съответствие с делегираните му правомощия с т.1.46 от Заповед №СОА21-РД09-455/22.03.2021 г. на Кмета на Столична община във връзка с чл. 225а, ал. 1 от ЗУТ, както и предвид приетата категория на строежа.

Съдът приема, че оспореният в настоящото производство акт е издаден след изпълнение на процедурата по чл.225а, ал.2 ЗУТ, в хода на която, не са допуснати съществени нарушения, основания за отмяна на крайния акт. Началото на административното производство по премахване на незаконен строеж се поставя със съставянето на констативен акт. В случая са спазени изискванията на този текст преди издаване на заповедта да се състави КА от служители по чл.223, ал.2 ЗУТ. ЗУТ изисква този КА да бъде връчен на нарушителя. КА е съобщен на нарушителя, като същият е упражнил правото си да подаде възражения срещу констатациите в него.

Относно формата на акта от гледна точка на изискванията към административните актове, визирани в разпоредбата на чл.59, ал.1 и ал.2 АПК и по-конкретно т.4 от същия текст, съдът приема, че в същия са изложени мотиви за издаването му, като е направено пълно описание на обекта и на относимите факти, мотивирали административния орган да приеме, че е налице незаконен строеж. Посочена е разпоредбата на закона, оправомощаваща административния орган да издаде акт от вида на процесния, както и тези, отнасящи се до квалификацията на строежа като незаконен. Посочено е и кога е прието, че е извършен строежът. Изследвани са предпоставките за търпимост, като мотивирано е прието защо по отношение на строежа са неприложими разпоредбите на §16, ал.1 от ПР на ЗУТ и на §127, ал.1 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ. Спазено е и изискването на чл.59, ал.1, т.5 АПК. Тази разпоредба изисква в разпоредителната част на административния акт да са посочени ясно и конкретно правата и задълженията, които произтичат от неговото издаване. В случая това е спазено, като административният орган е наредил премахване на конкретно описан незаконен строеж. Възраженията на жалбоподателят са обсъдени в хода на образуваното административно производство, видно от обстоятелствената част на обжалвания административен акт.

По тези съображения съдът приема, че в хода на проведеното административно производство не са допуснати процесуални нарушения във формата на акта от категорията на съществените, които да обусловят неговата отмяна.

С оглед установеното в хода на съдебното производство съдът приема, че атакуваната заповед е и материално законосъобразна. Същата е издадена на основание чл.225а, ал.1 ЗУТ, поради констатирана незаконност на строеж по смисъла на чл.225, ал.2, т.2 ЗУТ, като се нарежда премахването му. За да е законосъобразно издадена на първо място със заповедта следва да е разпоредено премахване на обект, който представлява строеж. Не е спорно между страните, а и от представените по делото доказателства се установява, че процесната постройка „дървен навес“ представлява „строеж“ по смисъла на § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ. Обектът е определен като строеж шеста категория, съгл. чл.137, ал.1, т.6 ЗУТ, която констатация съдът намира за вярна и неопровергана по делото.

На първо място съдът счита, че процесният обект, не представлява лека постройка за отоплителни материали и инвентар, по смисъла на чл.151, ал.1, т.3 във вр. с чл.46, ал.1

от ЗУТ. Разпоредбата на чл. 46, ал. 1 от ЗУТ предвижда че, второстепенни постройки на допълващото застрояване (летни кухни и леки постройки за отоплителни материали и инвентар, кладенци, чешми, септични ями и временни тоалетни) могат да се изграждат в урегулирани поземлени имоти за ниско жилищно или за вилно застрояване. Според съда релевантния по делото "дървен навес", като конструкция и предназначение, не носи характеристиките на лека постройка за инвентар по смисъла на тази разпоредба. Видно от доказателствата по делото и изготвената СТЕ, навесът е изпълнен от дървени колони и къса подпора стъпила върху ограда. Обшит е с „OBS“ плоскости и е покрит с битумни керемиди. Този обект е закрепен върху терена посредством метални планки, анкерирани към фундамент, като основата е скрита под настилка от паважни блокчета. Освен това не отговаря на изискванията на ал.2 на същата разпоредба относно допустимите размери. Съгласно този текст второстепенните постройки на допълващото застрояване са с височина до 2,5 м над прилежащия терен и до 3 м до най-високата част на покрива. Когато постройките се разполагат на вътрешната граница на урегулирания поземлен имот, най-високата част на покрива при калканната стена може да има височина до 3,6 м. От заключението на вещото лице се установи, че най-високата част при навеса при билото е с височина от 3,30 м, при допустима от ал.2 на чл.46 височина от 3 м. Неотнормирана в случая съдът намира посочената в този текст височина от 3,60 м, доколкото същата е относима към покрива към калканната стена когато постройката е разположена на вътрешната граница на УПИ, а не към билото му, което в случая не е на калканната стена. В тази връзка съдът не кредитира и заключението на вещото лице А. Б., че процесният навес би могъл да се причисли към лека постройка за отоплителни материали и инвентар. Видно от приложеният по делото снимков материал /л. 25-26/, така изградения навес, не се използва единствено и само за съхранение отоплителни материали и инвентар, както твърди жалбоподателя.

По смисъла на чл.225, ал.2, т.2 във връзка чл.225, ал.1 от ЗУТ незаконни са строежи от четвърта до шеста категория, без одобрени инвестиционни проекти и/или без разрешение за строеж. От приетите по делото доказателства се установява, че за процесния строеж няма издадено разрешение за строеж в нарушение на чл.148, ал.1 ЗУТ.

За пълнота на изложението макар да не са изложени доводи от жалбоподателя в тази насока, съдът счита, че не е налице и преместваем обект, определение за което е дадено в § 5, т. 80 от ДР ЗУТ и едно от условията за да е налице такъв обект е възможността да бъде отделен от повърхността, мястото на което е поставен и да бъде преместен в пространството, без да губи своята индивидуализация. Константна е съдебната практика на ВАС по приложението на чл. 56, ал. 1 от ЗУТ и посочената разпоредба на § 5, т. 80 от ДР ЗУТ, че за да е налице преместваем обект, който да отговаря на посоченото условие, е необходимо обектът да може да бъде отделен от повърхността и да бъде преместен в пространството като цяло, тъй като само тогава няма да изгуби своята индивидуализация. В случая, с оглед закрепването на обекта към земята, не е налице преместваем обект.

С оглед горното, съдът намира за установено по категоричен и несъмнен начин, че строежът е извършен без изискването се разрешение за строеж, което го определя като незаконен и не са налице предпоставките за търпимост на същия. С оглед спецификите на настоящия казус, съдът намира, че премахването на процесния незаконен строеж не се явява непропорционална намеса съобразно преследваната от

закона цел. Не се установява нарушение на принципа за съразмерност, залегнал в чл. 6 от АПК, доколкото с оспорената в настоящото производство заповед нито се цели, нито фактически ще бъдат засегнати права на адресата в степен по-голяма от необходимото за изпълнение на законово установените правомощия на административния орган.

При този изход на делото и на основание чл.143, ал.3 АПК основателно се явява своевременно направеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на разноски. Съгласно тази разпоредба когато съдът отхвърли оспорването или прекрати производството, ответникът има право на разноски, освен ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото, включително юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл.37 от Закона за правната помощ. Съгласно чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ, вр. чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, за производството по настоящото дело, разноските за юрисконсултско възнаграждение на ответника следва да бъдат определени в размер на 100 лв., с оглед естеството на производство и реализираните процесуални действия по представителство на ответника по делото. Тази сума жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на Столична община – юридическото лице, в чиято структура е ответникът.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. С. Ч., депозирана чрез процесуалния ѝ представител адвокат И. Ю., против Заповед № РА-30-942/21.11.2022 г. на Главния архитект на Столична община, с която на основание чл.225а, ал.1, вр. чл.225, ал.2, т.2, предл. 2 и чл.223, ал.1, т.8 от ЗУТ на оспорващата е наредено да премахне незаконен строеж „дървен навес“, находящ се в ПИ с идентификатор 68134.703.421, УПИ XVI-421, кв.70А, м. „Г. М.“, по плана на [населено място], Район „С.“ – СО, с административен адрес: [улица].

ОСЪЖДА Е. С. Ч. да заплати на Столична община деловодни разноски в размер на 100 /сто/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: